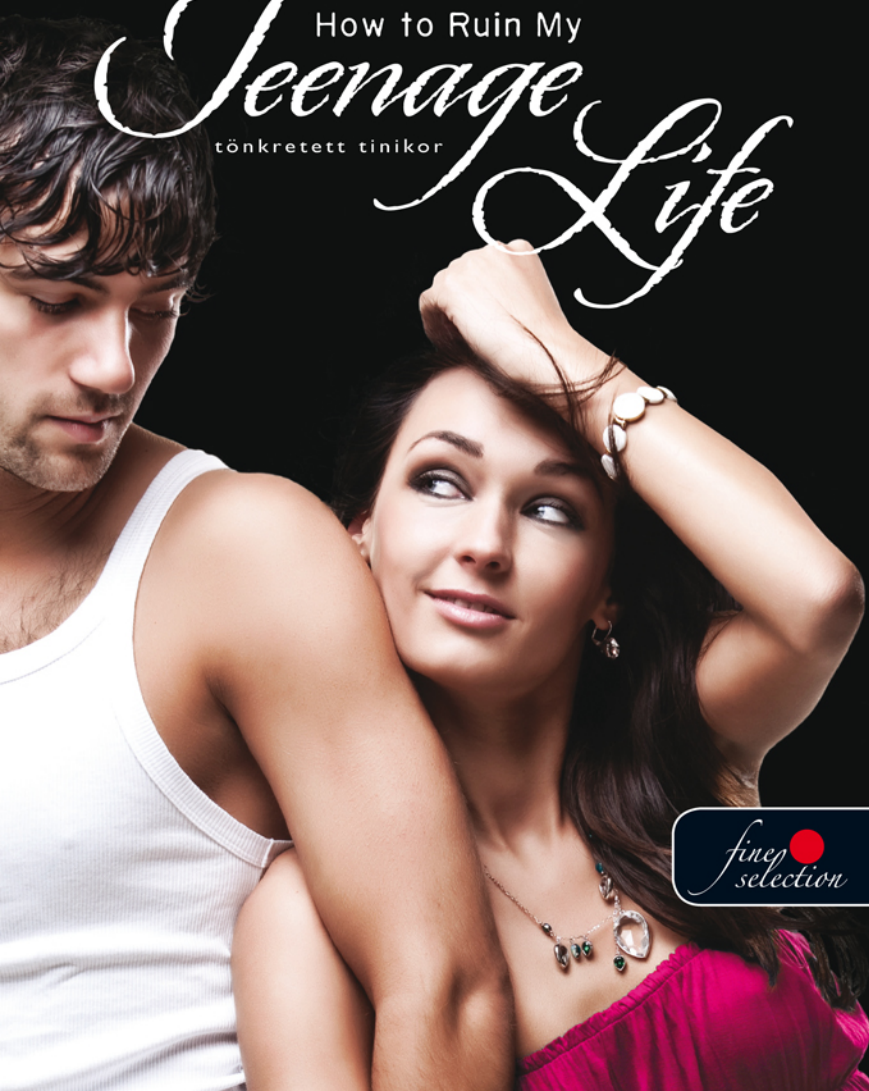

New York Times bestsellerszerző

SIMONE ELKELES

How to Ruin My
Teenage
tönkretett tinikor
Life

fine
selection

SIMONE ELKELES

How to Ruin My
Teenage
tönkretett tinikor
Life

Hogyan tegyük tönkre?

2.

Első kiadás

Könyvmolyképző Kiadó, Szeged, 2018

Samanthának, aki

...a lányom,

...a társam,

...a barátnőm.

Nekem örökké hercegnő maradsz!

A hittanon, amire a megtérés miatt járok, Glassman rabbi azt mondta: minden egyes szó okkal szerepel a Tórában. Sehol egy felesleges. Erről eszembe jutott az a sok szó, amit életem során elfecséreltem.

Amy Nelson-Baraknak hívnak. Anyának Nelson a vezetéknéve, apának pedig Barak. És nem, ők sohasem voltak házasságban. Régen kikészültem attól, hogy törvénytelen gyerek vagyok, de szerintem tavaly nyáron kihevertem, amikor az izraeli apukám elvitt a szülőföldre.

Anya néhány hónapja ment hozzá a c-vel írandó nevű Marchoz. Azt hiszem, rendben van az ürge – már ha valaki szereti az überkonzervatív embereket. Az esküvőjük után kiköltöztek a külvárosba, mintha a házasság megkövetelné, hogy csak kocsival lehessen eljutni a legközelebbi Starbucksig.

Apánál lakom Chicagóban. *Abának* szólítom, ami héberül apát jelent. Király lakása van a negyvenedik emeleten. Ő pár hónappal ezelőttig lényegében nem is létezett a számomra. Dióhéjban az történt, hogy a nyáron jobban megismertük egymást, és tisztáztuk a problémáinkat. Mindketten tanuljuk egymást: ő azt, hogy legyen egy tinédzser lány apukája (tehát az enyém), én pedig azt, hogy bánjak egy túlféltő apával. Úgy döntöttem, érettségiig nála fogok lakni, így nem kell iskolát váltanom. Az a legjobb a kecsőjában, hogy pont

egy Perk Me Up! nevű kávézó mellett van, ami olyan, mint a Starbucks, csak finomabb a kávéjuk.

Oké, igazából nem nagyon kávézom. Decemberben töltöttem be a tizenhetet, és még nem alakult ki a fejlett ízérzékelésem. De nem is ez a lényeg! Városi lány vagyok. Egy kávézót találni az ajtótól pár lépésnyire pedig egyenlő a városi léttel.

Most is éppen a Perk Me Up!-ban ülök, és matekházit csinálok ezen a fagyos januári napon. Egy hete fejeződött be a téli szünet, de még mindig nem sikerült visszarázódnom a megszokott kerékvágásba a suliban. Felmehetnek a lakásba, hogy csendes helyen tanuljak, de inkább itt lógok, mert apa csak késő este ér haza. A Perk Me Up! tulajja, Marla, amúgy is állati laza. Mindig jó nagy halom tejszínhabot nyom a forró csokimra.

Tudtad, hogy a tejszínhabban alig van szénhidrát, vagy nincs is? Komolyan. Egy ültő helyedben benyomhatsz egy egész flakonnal a szádba, és akkor még mindig kevesebb szénhidrátot viszel be, mint egy tápláló almával. Az extra tejszínhabnak tehát nincs párja, hacsak nem a fűszeres tonhaltekercs a kedvenc szuszizómban, a Hanabiban. Jó, be kell látnom, hogy a rizses szusitekercsék már nem szenvednek hiányt szénhidrátból. A szusi a mániám. Független vagyok. Úgyhogy rugalmasan bánok vele, ami a szénhidráttartalom szerinti besorolást illeti.

– Apukád megint sokáig dolgozik? – kérdezi Marla, miközben letörli a mellettem lévő asztalt.

– Aha – csukom be a matekkönyvemet. – Esküszöm, úgy csinál, mintha egy szabadnaptól összedőlne a világ.

– Erős a hivatástudata – kapja fel az asztalon felejtett újságot Marla. – Ezért csodálni kell.

– Biztos.

Újabb vendégek lépnek be az ajtón. Marla odamegy a kasszához, nálam hagyva az újságot. Pont az apróhirdetési oldalon. Férfi keres nőt. Nő keres férfit.

Jesszus, mennyire kivannak már az emberek! Márminth kinek jut eszébe reklámozni magát, hogy randira hívják?

– Mit csinálsz? – kérdezi egy ismerős hang.

Felpillantva a legjobb barátnőmet, Jessicát látom. Sötét a haja és a szeme, akárcsak a szüleinek. Meg a testvéreinek. Meg az unokatestvéreinek. Mind úgy néznek ki, mint egymás sötét hajú, sötét szemű klónjai. Esküszöm, hogy az egész zsidó családfáján egyetlen recesz-szív gén sincs.

– Én? Nem csinállok semmit – gyűröm be az újságot a hátizsákomba.

– Amy! – szól rám Jess. – Láttam, hogy az apróhirdetéseket nézegetted.

– Oké, rajtaptál – mutatom meg neki a lapot. – Skubizd meg ezeket, Jess! Ezek annyira... magánjellegűek.

Úgy érzem magam, mintha bekukucskálnék ezeknek az embereknek az életébe.

Jess előrehajol, és mindketten olvasni kezdünk.

Nagyszívű Bika

38/N, 155 cm. Lusta vagyok, de szeretem a zenét, a táncot, a kaszinóba járást és az éttermi vacsorákat. 30–42 éves férfit keresek, aki szereti a lusta nőket, HTK céljából.

– Ezt nem gondolja komolyan! – szólalok meg.

– Kinek kell egy lusta szerencsejátékos? – húzza el a száját Jess.

Összedugott fejjel folytatjuk.

Profi modell

Szexi 28/N, 163/50. Szőke haj, kék szemek. Szeretek új dolgokat kipróbálni, és jól érezni magamat. 25–65 éves férfit keresek HTK-ra.

– Elárulnád nekem, mi az a HTK? – kérdezem értetlenül.

– Hosszú távú kapcsolat.

Ja! Azt hiszem, van még hová fejlődnöm az apróhirdetési szleng terén.

– Miért kéne egy vékony, szőke modellnek egy hatvanöt éves? A lusta csajt még megértem, na de a modellt?

Odahívom Marlát az asztalunkhoz.

– Kérsz még tejszínhabot, drágám?

– Nem, köszí. Miért hirdeti egy modell az újságban, hogy HTK-t keres?

– Hmm?

– Hosszú távú kapcsolatot – magyarázza a fejét rázva Jess, és Marla felé nyújtja az újságot.

– Ne írártok le a dolgot – válaszolja Marla. – Egy csomó embert ismerek, aki a neten vagy apróhirdetés útján ismerte meg a másik felét.

– Amy ezt nem értheti – kortyol bele a forró csokimba Jess. – Avi a tökéletes pasi, ugye?

Elmosolyodom az *antipasim* nevének hallatán, aki az izraeli hadseregben szolgál. Igazából nem járhatunk, mivel egymillió kilométerre van. És nem tökéletes. Egy tökéletes pasi nem egy másik országban lakik.

– Mi a helyzet Mitchcsel? – kérdezem Jesst. – Múlt héten azt mondtad, hogy az isten is neked teremtette.

– Hallani se akarok róla – fintorodik el Jess.

Ez nem hangzik túl jól.

– Na, mi van?

Jess felsóhajt.

– Hát már két napja nem hívott, és mindjárt itt a Valentin-napi bál. Szerintem, ha el akar vinni, akkor már felkért volna partnernek. Anya már el akar vinni ruhát venni, de még csak kísérőm sincs – meséli, miközben kis híján elsírja magát. – És ma reggel vettem észre a tükörben, hogy ferde a mosolyom.

– Nem is!

– De igen. Nézd meg! – panaszkodik olyan mosollyal, mintha fájna neki valami. – A szám jobb oldala lefelé görbül.

– Menjünk el a kutyafuttatóba – javaslom, hogy elkerüljem a kifakadást arról, milyen szörnyű Mitch, és mennyire ferde Jess mosolya. Vajon tényleg azt gondolja, hogy Isten mindenkit teljesen szimmetrikusnak teremtett? Nem kéne ennyire macerálni az öreget. Jess amúgy is hipochonder, és extrakritikus önmagával szemben. Harmadikban is azt hitte, hogy tetves, de csak összecsomósodott a hajában a lakk. Lazítania kell, és pozitív dolgokra összpontosítani.

– Le kell vinnem sétálni Vakarcsot.

Vakarcs a kutyám. Igen, egy keverék vakarcs. Avitól kaptam, mielőtt eljöttem Izraelből. Egy csepp fajtatiszta vér sem csörgedezik az ereiben. Régen egy kis szörgombóc volt, de az elmúlt két hónapban a háromszorosára nőtt.

Felmegyek a lakásba a kutyáért meg a kakizacskóért. Jess a századmilliméternyit felemás képével vár odalent.

– Jaj, istenem! Még nagyobb lett, amióta legutóbb láttam – mondja a téli hidegben felhőcskének látszó lehelettel.

– Tudom. Ha tovább nő, akkor vennem kell egy hatalmas franciaágyat, hogy mindketten elférjünk rajta – húzom össze magamon a

North Face kabátomat. A turisták csodálkoznak, hogy mi itt Chicagóban miért tűrjük a hideget, amikor Arizonában most is sortban járhatnánk. Elismerem, hogy az itteni időjárás tényleg szívás annak, aki utálja a hideget. Én viszont szeretem a hideget, szeretem Chicagót, és szeretem az évszakok változatosságát. Muszáj olyan helyen laknom, ahol ősszel tényleg lehull a levél a fákról.

– Szerinted, ugye, Mitch nem lesz ott Zeusszal a kutyafuttatóban? – harap rá Jess az ajkára.

De igen.

– Nem. Miért nem kérdezed meg a bálról te magad, Jess?

– Hogy én legyek a leglúzerebb csaj az egész iskolában?

Ez enyhe túlzás, nemde? Mégsem vitatkozom vele. Az ember néha ellentmond Jessnek, máskor pedig nem. Ez most az utóbbi eset.

Amúgy Mitchnek valószínűleg még eszébe sem jutott a Valentin-napi bál. Január van, a bál pedig jövő hónap közepén esedékes. A fiúk egy külön faj, hidd el nekem. Jessicára pillantok, aki éppen szörnyen fansali képet vág.

Végigsétálunk az utcán, miközben a fehér bestiám szó szerint ki akarja tépni a karomat. Vakarcs már attól is túlzottan izgatott lesz, ha sétálni megy. Hát még ha a kutyafuttatóról van szó... Attól aztán teljesen becsicskul.

– Nem küldöd el egy kutyakiképző táborba vagy valami ilyesmi helyre? – próbál velünk Jess lépést tartani.

– Még csak öt hónapja érkezett ebbe az országba – tiltakozom. – Karanténba kellett zárni. Nem vagyok hajlandó egy újabb stresszes helyzetnek kitenni, mert még terápiára szorulna szegény.

– Ez *egy kutya*, Amy – rázza Jess a fejét. – Nagyon elkényezteted.

Nem is.

Oké, de.

De Vakarcz az én társam. Megvéd. Megneveltet. Ő a mindenem. A kutyafuttatóhoz érve képtelen türtőztetni magát. Amint becsukom magunk mögött a kaput, és lecsatolom a pórázt a nyakörvéről, már rohan is játszani a cimborái felé.

Mr. Obermeyer, a házunk tizennegyedik emeletén lakó zsémbes öregember csúnyán néz rám.

– Tartsd távol azt a kutyát Hercegnőtől!

Hercegnő Mr. Obermeyer díjnyertes uszkárja. Aki utálja Vakarcst. Semmi baj, mert én meg utálom a Hercegnő nevű uszkárokat.

– Ne aggódjon, Mr. Obermeyer!

Nem is értem, mit keres a parkban az öreg. Nem szól senkihez, csak útban van, és mindenkinek odaszól, hogy tartsák távol a kutyájukat az elkényeztetett szukájától.

– Nézd, ott van Mitch! – suttogja Jess, azzal elbújik a hátam mögé.

A park túlsó végébe pillantva én is meglátom Mitchet.

– Menj, beszélj velem!

– Nem! Amy, te tudad, hogy itt lesz. Valld be!

Gázos helyzet, amikor valaki számon kéri rajtad a passzív-agresszív magatartásodat.

– Jess, ő a pasid!

Oké, Mitch régen az én pasim volt, de ez egy másik történet. Egyáltalán nem az esetem. Amúgy meg boldog vagyok az antipasimmal. Legalábbis valami olyasmi. Azt a részt utálom benne, hogy anti. Bár csak ne ígértette volna meg velem Avi, hogy hivatalosan nem kötelezem el magam mellette, és ő se mellettem...

– Nem látod, kivel van? – leskelődik Jess a vállam fölött.

Nyújtogatni kezdem a nyakamat. Feltűnik egy halom vörös haj, egy hosszú lábú lányhoz csatolva.

Roxanne Jeffries.

Majdnem annyira utálok Roxanne Jeffriest, mint amennyire a Hercegnő nevű kutyákat.

Rámosolyog Mitchre. A ribanc!

– Jess, vonszold oda a segged! – parancsolom meg neki, aztán félreállok az útból.

– Mitch rámosolyog! Roxanne-nak nem ferde az arca, csak a lelke. Szerinted őt kérte fel a Valentin-napi bálra partnernek?

– Nem – felelem. – A te pasid. Miért vagy ennyire kishitű? Olyan gyönyörű egyenes hajad van, amilyenért én ölni tudnék, és feszes a cicid. Most pedig menj oda, és szerezd vissza a pasidat!

Semmiképp sem maradhatunk észrevétlenek. Vakarcs a legnagyobb, legbundásabb és legbarátságosabb kutya ezen a helyen. Igazából mindenki ismeri őt a környéken. És mindenki tudja, hogy az én kutyám. Mitch, aki túl keménynek hiszi magát ahhoz, hogy múnusz négy fokban kabátot húzzon, már ki is szúrta a bestiámat, és in-teget nekem.

– Lát engem – mondom Jessnek.

– Francba! – motyogja Jess a hátam mögött.

Oké, nálam betelt a pohár.

– Nem tud felkérni, ha nem állsz vele szóba! – indulok el Mitch felé. Feltételezem, hogy Jess követni fog. – Sziasztok! – köszönök neki és Roxanne-nak. Csak most jövök rá, amikor hátranézek, hogy Jess nem jött utánam.

– Helló, Amy! – int egyet Mitch.

Roxanne sálba, bőrkesztyűbe és egy állítólag ötszáz dolláros Barney's kabátba burkolózva nem veszi a fáradságot, hogy egy hellóra, szíára vagy akár halira méltasson. Helyette csak ennyit mond:

– A kutyád épp keféli Zeust.

Odapillantok Vakarcusra. A csaj nem viccelt: a kutyám úgy dugja Mitch fekete labradorját, mintha nem lenne holnap.

– Megmutatja Zeusnak, hogy ki az alfahím – jelentem ki tárgyilagosan.

Roxanne fintorogva néz Mitchre, aki kacag.

Vakarcs leugrik Zeusról, aztán gyárt egy hatalmas, gőzölgő kupacot. Komolyan mondom, amíg nem volt kutyám, el se tudtam képzelni, hogy részemről oké lesz felemelni a gusztustalan, meleg kutyakakit úgy, hogy csak egy réteg műanyag választ el tőle.

– Jess hová megy? – kérdezi Mitch.

Gyorsan körülnézek a kutyafuttatóban, és észreveszem Jess távolodó hátát. Lelép.

– Gyerünk, Vakarc! – adom ki a parancsot, aztán a kapu felé szaladok. Vakarcot lefoglalja, hogy egy mopsz fenekét szaglássza. Affene! Kinyitom a kaput.

– Vakarc, nasi!

Erre jobban felgyorsít, mint egy ló az epsomi derbyn.

Egyik kezemben a meleg kakis zacskó, a másikban pedig Vakarc pórása. A baj csak az, hogy Vakarc nem áll meg, hogy rátegyem a pórát, hanem egyenesen elrohan mellettem, ki a nyitott ajtón, egyenesen a forgalmas chicagói utcára.

– Vakarc, gyere vissza! – kiabálok teli torokból. Esküszöm, hogy annyi lesz neki, ha elkapom.

Az ember azt gondolná, hogy a drágalátos kutyám hallgat rám. De nem. Úgy rohan, mintha a „Born Free”-t énekelné, ahogy egy állatos tévéműsorban hallottam.

Két háztömbnyit futok, hozzátenném, hogy ez sokkal nagyobb távolság, mint külvárosi léptékben. A mellem pedig fel-le pattog, ami nemtől függetlenül nem szép látvány. Lihegek, mert olyan, mintha

összement volna a tüdőm, és kiszorult volna belőle a levegő. Még mindig látom a homályba vesző fehér bundát meg a csóvált farkat, de egyre távolabb és távolabb kerül.

Elkáromkodom magam az olvadt hó miatt, mert most meg jeges a járda. Csúszkállok a csizmámban, amit nem azért választottam, mert jól tapad, hanem azért, mert divatos. Próbálom kikerülgetni az épületek előtt elkerített szakaszokat. Ha Chicagóban élsz vagy dolgozol, akkor tudod, hogy életveszélyes az utcán flangálni, amikor a felhőkarcolók tetejéről olvad a jég. Darabok esnek le belőle, célba véve az embereket. Engem egyszer eltalált egy. Szerencsére le volt hajtva a fejem, így megúsztam egy jókora puklival és egy nagyobb kék-zöld foltal a fejemen. Ha éppen felfelé néztem volna, akkor... hát, maradjunk annyiban, hogy kipurcanok, vagy betörik az orrom. Ügyelek rá, hogy egyenesen előre nézzek. Nem foglalkozom a zuhanó jégre figyelmeztető hangokkal és táblákkal.

– Vakarcs! – sikoltom, de a lecsökkent tüdőkapacitásom miatt cincogásnak hangzik.

Már majdnem feladom, amikor látom, hogy Vakarcs megtorpan. Hála istennek! Odacsusszanok ahhoz, aki megállította.

Egy strébernek öltözött, kockás inges és kordnadrágos tini srác térdel Vakarcs előtt a nyakörvét fogva.

– A tiéd? – kérdezi, miközben megigazítja a szemüvegét, én pedig lelassítok mellette.

Levegőért kapkodva kinyögök egy igent.

Mielőtt levegőhöz juthatnék, és rendesen megköszönhetném a srácnak, feláll, és azt mondja:

– Tudod, pórázon kéne tartanod. A törvény előírja.

– Kösz a tippet – felelem két lihegés között, és rácsatolom Vakarcsra a pórázt.

– Komolyan – erősködik. – Elüthette volna egy kocsi.

– Igen, tudom.

– Tisztában vagy vele, hány kutya végzi elütve, vagy a menhelyen a gazdája hanyagsága miatt?

Ez a gyerek most szórakozik velem? Végképp nem hiányzik végighallgatnom egy kioktatást a biztonságos kutyatartásról. Meglegyintem felé a kakis zacskót, amit még mindig a kezemben szorongatok.

– Figyelj, nem vagyok hanyag gazdi. A hanyag gazdik nem hordanak maguknál kakis zacskót. És amint látod, a kutyám él és virul.

– Ne legyél rám ennyire mérges – tartja fel a kezét, mintha megadná magát. – Én csak egy aggódó állampolgár vagyok.

– Mindegy. Köszí, hogy megfogtad a kutyámat.

Azzal elindulok hazafelé, a kezemben még mindig a kakis zacskóval.

– Harr! – ugat menet közben Vakarcs.

Lenézek a kutyámra, és rávillantom a híres fintoromat. Azt, amelyiknél pont megfelelő mértékben görbül felfelé a szám széle.

– *Akkora* bajban vagy...

A kutyám válasz gyanánt fingik egyet. Gőzölgőset. Fúj!

Ennyit a passzív-agresszív magatartásról.

2

„És szólítá őt Isten” (Kivonulás könyve, 3.4)
Isten még mindig szól az emberekhez?
És miért van az, hogy ha én beszélek hozzá,
akkor úgy tűnik, hogy sohasem felel?

Vasárnap elmegyek anyáék új deerfieldi házába Vakarccsal. Amióta apához költöztem, őt hétvégén látogatom meg. Vakarcs már be is szökken a házba, mielőtt teljesen kinyitnám az ajtót.

– Harr! Harr!

Nem kell találgatnom, hol van anya. Halk sikkantás jelzi, hogy a konyhában.

– Amy!

Kezdődik.

– Tessék? – kérdezem elképesztő lelkesedéshiánnyal.

– Muszáj volt elhoznod a vakarcsot?

– Nem „á” vakarcsot, hanem Vakarcsot, anya! Vakarcsnak hívják.

Oké, elvileg tényleg vakarcs.

– Harr!

– Miért így ugat?

– Mondtam már neked, hogy beszédhibás.

Ez nálunk örökletes a családban. Apa nem tudja kimondani az „ny” hangot, mert a héberben nincs olyan. Én már annyira

hozzászoktam, hogy meg sem hallom az akcentusát. Vakarccsal ugyanez a helyzet.

– Lehet, hogy van valami baja – hátrál tőle anya. – Megkapta az összes oltást?

– És még te mondod, hogy drámakirálynő vagyok. Teljesen egészséges!

– Csak... engedd ki, oké? Marc allergiás.

Furdal a lelkiismeret, amiért kint hagyom Vakarcsot a hidegben. Főleg, miután Izraelből hoztam, ahol hőséghez volt szokva. De végül is van bundája, úgyhogy nem kéne aggódnom érte, ugye?

– Vakarcs! Kifelé! – parancsolom, és kinyitom a hátsó ajtót. Igazából mintha nem bálná, hogy mennie kell. Rögtön kiiramodik.

Őszintén szólva, szerintem Marc a kutyatartás *gondolatára* allergiás. Tisztaságmániás. Vakarcs pedig egy nyáladzó-vedlő jószág.

Megfordulva látom, hogy anya a mellemet bámulja.

– Mostanában mintha egy kicsit lógna. Szerintem ideje vennem pár új melltartót.

– Anya! – szörnyülködöm. – Jók a melltartóim.

– Mikor nézték meg utoljára rendesen a méreted?

Jaj, ne! Már megint itt tartunk. Mintha belemennék, hogy ott álljak egy próbafülkében, ahova bejön hozzám egy nő, alaposan megmér, aztán végignézi, ahogy beletuszkolom a cicimet a melltartóba. Vagy még segít is benne. Anya egyszer elvitt egy ilyen spéci melltartóboltba. Az volt életem egyik legcikibb pillanata. (Oké, volt egy rakás ciki pillanat az életemben, de ez toplistás.)

– Megkérhetlek, hogy ne beszéljünk a mellemről?

Nagyszerű. Allergia Úr Öméltósága éppen besétál a konyhába. Remélem, nem hallotta a csevejt a lógó cickómról.

– Szia, Amy!

– Szia! – motyogom.

Odahajol anyához, és megcsókolja. Fúj! Komolyan mondom, ha ezek elkezdenek smárolni, már itt sem vagyok.

– Hap-ciii!

– Jaj, drágám – szólal meg anya, nem rám célozva. – Amy kutyája itt volt a házban.

– Semmi baj.

Seggnyaló.

Nem bírom ezt a nyálas cuccot.

– Elviszem Vakarcsot sétálni.

– Várj! Kérdezni szeretnénk tőled valamit.

– Mit? – fordulok anyához.

– Hát... gyere, ülj le!

Lehuppanok az egyik székre a konyhában. Anya mellém ül, Marc pedig anya mellé. Anya megfogja a kezemet.

Hűha! Ez valami komolyabb, mint a mell téma. Érzem abból, ahogy anya a kezemet szorítja.

– Örülnél neki, ha nagy tesó lennél?

– Nem – vonok vállat.

Úgy jó az életem, ahogy van. Itt van nekem anya, apa, Jessica, az antipasi Avi meg Vakarcs is. Rendben van az életem. Miért akar-nám, hogy egy kis rinyagép elcsessze?

Anyának alábbhagy a lelkesedése.

– Miért? Gondolkodtok rajta, hogy örökbe fogadtok egy kisba-bát? Figyelj, anya... Nem vagyok biztos benne, hogy a te korodban egyáltalán örökbe adnának neked gyereket.

– Ne haragudj, de még csak harminchét éves vagyok.

Pff!

– Majdnem negyven vagy!

– Amúgy meg nem az örökbefogadáson gondolkodunk. Terhes vagyok.

Szünet.

Csend.

Egy pillanat! Jól hallottam?

– *Terhes* vagy? Mármint úgy értve terhes, hogy gyereket vársz?

– Aha – feleli széles vigyorral Marc.

– És ezt mért nem beszélted meg velem? – pattanok fel.

Legalább szólhattak volna róla. Lecserélnek, amiért apához költöztem? Nem arról van szó, hogy ne ugornék ki a külvárosba. Most is itt vagyok. De anya fogta magát, és eladta a belvárosi lakásunkat. Nem válthattam iskolát egy évvel az érettségi előtt. Akkor új barátokat kellett volna szereznem. Jaj, istenem! És milyen izgatottak! Mintha az új, csillogó kölyök sokkal jobb lenne, mint a régi, használt modell.

Egy kisbaba.

Tagadhatatlan, hogy le vagyok cserélve.

– Nem cserélek pelenkát – bukik ki belőlem. Igen, tudom, hogy éretlen és gyerekes volt ezt mondanom, de egyszerűen kicsúszott. Én kérek elnézést, hogy tini vagyok.

– Nem kell pelenkát cserélned – néz rám anya könnyes szemmel.

Bocs, de nem tudok itt nyugodtan ácsorogni. Tele van a fejem kérdésekkel.

– Terveztétek?

– Hát, igen – válaszolja Marc, miután összenéztek.

– És szerintetek nem lett volna lényeges kikérni a véleményemet?

– Amy, Marc és én gyerekeket szeretnénk. Azt hittem, hogy pont olyan izgatott leszel a hírtől, mint mi.

Nyelek egyet, ami nem könnyű, mert kosárlabda méretű gombóc van a torkomban.

– Mennem kell – indulok el Vakarcsért. – Gyere, kutyus!

Az előkert felé sétálok vele. El kell húznom ebből a házból, hogy kitaláljam, hol a helyem az úgynevezett családomban.

– Amy, maradj! – szalad utánam anya. – Nem akarom, hogy dühös légy.

– Nem vagyok dühös, anya – sóhajtok fel. – Csak helyre kell tennem a dolgokat a fejemben.

A kocsiban a telefonoméért nyúlok, hogy írjak Jessicának.

Én: Találd ki, hogy ki terhes...

Jess: te?

Én: Komolyan!

Jess: anyud?

Én: aha

Jess: Mazel tov?!

Én: ne gratulálj, lécci

Jess: Lehetne rosszabb is

Én: hogy?

Jess: Te is lehetnél az

Én: én szűz vagyok!

Jess: Senki sem tökéletes

Én: ne röhögtesd

Jess: Jobb, mintha sírnál, nem?

Meg kell hagyni, hogy a legjobb barátnőm segít távlatból nézni a dolgokat. De Jessica nem ismeri anya és apa történetét. Azt a történetet, ami szerintem még mindig fáj az egyiküknek. És az nem vicces.

Mire visszaérek a városba, esküszöm, hogy legalább húsz fokkal hidegebb van. Az időjárás tükrözi a belső borzongásomat.

Nem vagyok egy sírós fajta, de maguktól folynak a könnyeim. Affene!
Sajnálom apát. Most már még jobban, hogy tudom: anya tényleg új családot alapít Marckal. Szegény apukám egyedül van. Így már soha nem fogja visszaszerezni anyát. Ha megtudja a gyereket, tényleg depis lesz. Előbb vagy utóbb csinálnom kell valamit. Épp most állt a feje tetejére a tökéletes családi életem.

Az embert tényleg az örületbe kell hogy kergesse a családja? Valakivel beszélnem kell erről. Jó lenne beszélni az antipasimmal, de ő éppen valami izraeli kiképzés kellős közepén van. Nem lehet telefonálni a táborban.

Rápillantok Avi képére az éjjeliszekrényemen. Katonaruha van rajta, a vállán pedig gépfegyver. És mosolyog. Mosolyog, mintha egy katonai kiképzőtábor a forró Negev-sivatagban nem lenne nagy dolog. Most mindennél jobban hiányzik. Ő olyan erős, kívül-belül. Bárcsak én is olyan lennék!

A legutóbbi levelében a csillagokról írt. A Negev-sivatagban olyan tiszta az égbolt, hogy esküszik rá, ha felnéz, akkor egymilliárd csillagot lát.

Azt írta, hogy akkor pont rám gondolt. Vajon mit csinállok ugyanazok alatt a csillagok alatt. Ezt olvasva majdnem vajas-fokhagymás szószsá olvadt a szívem (amibe egyébként imádok pizzát mártogatni). Néha úgy érzem, hogy neki jó rálátása van a dolgokra. És nekem? Ha én egymilliárd csillagot látnék, valószínűleg arra gondolnék, hogy mennyire jelentéktelen vagyok.

Az ágyra ülve kinyitom a hátizsákomat, ahonnan rám kacsint az apróhirdetési oldal. Biztos csak véletlenül gyúrtem be oda. A szememet megtörölve ráfókuszálok a papírra.

Ekkor egy halovány ötlet távoli csillag módjára bekúszik a tudatomba.

TETSZIK? MI IS NAGYON SZERETJÜK.

Szívből ajánljuk,
ha öröme és felszabadult percekre vágysz!

**Már rendelhető!
ÉLVEZD MIHAMARABB!**

**MOST
KEDVEZMÉNNYEL**

lehet a tiéd!

[Megnézem.](#)

NE HAGYD KI!

Rendeld meg most a kiadónál!

Még több jó könyv

megjelenését támogatom veled.

[Imádom a jó könyveket. Kérem máris!](#)

Ha anya és Marc megalapítja a maguk kis külvárosi családját, akkor én is teremtek magamnak egy sajátot az agglégény apukámnak... itt, a belvárosban.

Végül is mi rossz van abban, ha feladok egy apróhirdetést apa nevében? Ahogy Marla fogalmazott, talán ő is megtalálja a másik felét.